

УДК 82-93
К14

Серія «Коралові казки»

Усі права застережено

К14 Казка на ніч / Упоряд. В. В. Міхно. — Харків : Вид-во «Ранок», 2019. — 64 с.; іл. — (Серія «Коралові казки»).

ISBN 978-617-09-5683-5

У збірнику ви зустрінете найулюбленіші народні казки. Зворушливі й повчальні історії, що здавна передавалися від покоління до покоління, і сьогодні торкають дитячі серця. Читаючи казки, в яких завжди перемагає добро і дружба, малеча навчатиметься жити в гармонії з навколишнім середовищем. А ще теплі розповіді збірника допомагають миттєво засинати.

УДК 82-93

Літературно-художнє
видання

Серія «Коралові казки»

Упорядниця В. В. Міхно

КАЗКА НА НІЧ

для дітей дошкільного віку

Провідна редакторка В. В. Міхно
Технічний редактор В. І. Труфен

Гуртовим покупцям звертатися:
тел.: (057) 727-70-77; skadi-rc.com

Споживачам звертатися:
тел.: (057) 727-70-90; (067) 546-53-73;
knigoland.com.ua

Ч1223022У. Підписано до друку
25.08.2019. Формат 60×90/16.

Папір офсетний. Гарнітура
Шкільна. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 4,0.

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кібальчича, 27, к. 135,
Харків, 61071.

Свідоцтво суб'єкта видавничої
справи ДК № 5215 від 22.09.2016.
Для листів: вул. Космічна, 21а,
Харків, 61145.

E-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.

ДЛЯ ЧИТАННЯ ДОРОСЛИМИ ДІТЬМ

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

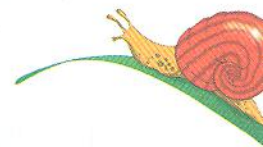
ISBN 978-617-09-5683-5

© Міхно В. В., упоряд., 2019
© Курдюмова О. І. іл., 2019
© ВГ «Сонечко», 2019
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2019

Бджола і голуб

Українська народна казка

Одної весняної днини летіла бджола на луки. Летіла попри річку, коли раптом дмухнув вітер, бджола впала коло берега у воду і стала тонути.

А на вербі в той час сидів голуб. Побачив він, що бджола тоне, зірвав листок і кинув у воду бджолі. Бджола вилізла на листок і врятувалася.

— Дякую тобі, голубе, що не дав мені потонути! — подякувала бджола. — Може, і я колись тобі в пригоді стану.

Почувши це, голуб
лише дзьоба скривив:
мовляв, де вже такий малій,
комашині в пригоді стати!

Наступного дня голуб сидів на дереві та чистив пір'ячко. Аж ось де не взявся мисливець. Дивиться — голуб сидить, угодований та пишній. От і думає він: «Встрелю-но я голуба, стара з нього вечерю зготує». Став він під деревом, націлився на птаха, ось-ось вистрелить. Побачив його голуб і злякався так, що і з місця не зрушить. «От і смерть мені прийшла!» — думає він.

А в цей час летіла над деревом бджола, бачить — голуба лихо спіткало. Підлетіла вона до мисливця та й ужалила в руку. Здригнулася рука в мисливця, і не поцілив він голуба.

А голуб угледів свою рятівницю та й каже:

— Дякую тобі! Тепер я бачу, що й маленька комашка в пригоді стане.

Як хліб росте

Українська народна казка

Лежало біля села поле таке широке, що й оком не окинеш. Настала весна, і люди щодень працювали в полі, бо ж недарма кажуть: «Один весняний день цілий рік годує». Орали вони, сіяли, садили, поки погода гарна стояла.

А малі діти бавилися на вулиці: то в піжмурки грали, то наввипередки бігали. А коли настав вечір, пішли діти на край села батьків своїх стрічати. От ідуть їхні батьки потомлені з поля, а діти й питають їх:

— Мамо, тату, а навіщо від світанку й до вечора працювати? Адже на землі й травичка зелена, й квіти чудові самі ростуть.

А батьки посміхнулись і так відповіли дітям:

— Тому ми, діточки, весь день у полі працювали, що одну мудрість знаємо: «Не земля родить хліб, а руки».

Ластівка і горобець

Українська народна казка

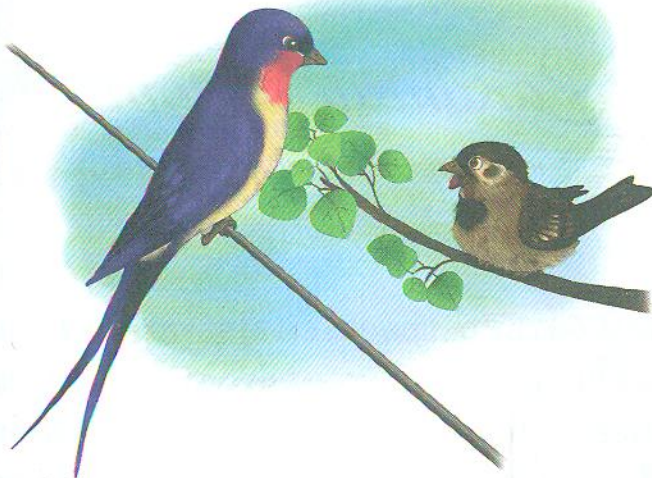

Якось навесні літали полем ластівка та горобець. Ластівка ловила комах і збирала черв'ячків, а ледачий горобець видзьобував із ріллі яру пшеничку, яку щойно посіяли. Наївшись досита, горобець запитав ластівку:

— Хочу спитати тебе, сусідонько: чому то вас, ластівок, усі люди люблять і шанують, а нас, горобців, проганяють геть? Де ж правда на світі? Ми ж обоє і малі, і незлобливі, і вороги в нас ті самі.

А мудра ластівка так одказала:

— Між нами, горобче, є велика різниця. Бо ми, ластівки, виїдаємо тисячі шкідливих комах, хробаків, гусениць. Це ті шкідники, що винищують сади, городи, поля й ліси. А ви, горобці, замість того, щоб робити так само, як ми, крадете чуже, готове зерно з комори господаря чи з двору. Чи ж за це мають вас люди любити?

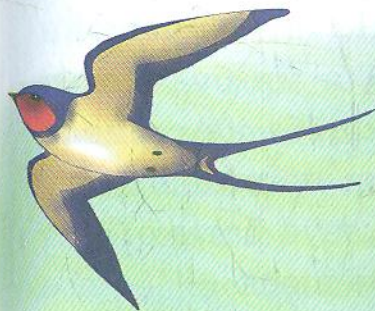

Замислився горобець, а тоді й запитує:

— Що ж тоді робити, аби й нас любили?

— Треба добре чинити, тоді й вас будуть любити. Тільки той гідний пошани, хто інших шанує.

Постояв-постояв горобець на ріллі та й узявся вишукувати хробачків.

Закопане золото

Українська народна казка

Мав батько трьох синів, та були вони дуже ледачі. Щоб їх прогодувати, батько працював, як віл, — чорнів від роботи, руки йому пухли та мозолями вкривалися, а сини то спали досхочу, то гуляли — аби день до вечора.

Казав їм батько:

— Сини мої, працюйте, бо тяжко вам доведеться, коли я вмру.

А найстарший син говорить:

— Та ні, тату, працюй, поки можеш, а ми будемо працювати, як тебе не стане.

— Та ти ж не вмієш нічого, — одказує батько.

— А я оженюся — то буде жінка працювати, вона вмітиме.

Другий син говорить:

— І я оженюся.

А третій:

— Я так само зроблю, як і мої брати.

Батько працював-працював та й занедужав.

Прийшли сини, питають:

— Тату, ти вмираєш, а що нам лишаєш?

А батько бідний був, але мав мудру голову, подумав і каже:

— Діти, шукайте в землі золото.

— А в якому місці ви закопали золото? — питають сини.

— Оцього я вам не скажу, бо старий став та й забув. Знаю лише, що десь на городі закопав, — відповідає батько. — Копайте город, орить ниву, садіть, обробляйте, збирайте — там і золото знайдете.

Полежав недужий батько трохи та й помер. Настала зима, сини поїли все те, що батько придбав, а нового нічого не садили й не сіяли. На другу зиму голодують ледачі сини.

Пішов найстарший брат жінку шукати — вернувся з гарбузом, пішов середульший сватати дівчину — не пішла за нього, пішов і наймолодший — ніхто, віддаватись не хоче за ледарів.

Добули якомсь до весни, а навесні давай золото шукати. Перекопали весь город — не знайшли золота, посадили картоплю, а восени вродила їм гарна картопля. Пішли ниву копати. Скопали ниву — нема золота, але посіяли яру пшеницю — уродила пшениця така буйна, така колосиста! Обмолотили, відвезли зерно до млина, намололи борошна, напекли хліба, посідали свій хліб їсти, а наймолодший брат говорить:

— Ой, які ми, брати, дурні! Бачите? Золото уродилося. Добре нам тато казав, аби ми шукали в землі золото!

Брати повставали з-за столу, засукали рукави за лікті й узялися до роботи. Відтоді земля давала їм золото — хліб.

Вони дбали, усе мали, скоро одружилися. Разом із жінками сходилися й за столом говорили:

— Якби-то наш мудрий батько тепер жив, то й нам би ліпше було.

Троє братів

Українська народна казка

Жили собі три брати. От найменший усе робить не так, як люди. То брати на нього все кажуть: дурень! Розумні брати в хазяйстві порядок дають, а дурня посилають свиней пасти.

От посіяли брати лан пшениці. Зійшла пшениця, почала рости. А як настало літо і пшениця заколосилася, внадилося щось у пшеницю: що ніч, то так і витовче. Старший брат і каже:

— Піду я на ніч у поле, може, впіймаю того, хто толочить.

Та й пішов. Прийшов, сів на межі. Сидів, дожидав — нікого нема та й заснув. Прокинувся вранці, глянув на поле, аж знову витолочено. Побрів він додому без нічого, думає: «Хіба ж його вловиш, коли таке, що й не побачиш?»

На другу ніч уже середульший брат каже:

— Я піду.